

Tomio OKAMURA

Český sen

FRAGMENT

Jaroslav Novák Večerníček
Tomio Okamura

Tomio Okamura

Český sen

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Ivan Mládek – Fejetony

MUDr. Jan Cimický – Psychotesty a desatera na každý den

Pavel Kantorek – Žoužel a jiné povídky

Petr Prouza – Ctitelé katastrof a Hitlerova tužka

Jaroslav Novák Večerníček, Tomio Okamura

Tomio Okamura – Český sen – e-kniha

Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Úvod.....	4	Náš život s ministrem Němcem	55
Kapitola 1		Ministr Jiří Paroubek – naše spása.....	58
Jak Tomio přišel na svět	5	Tomio a Jiří Paroubek	63
Kdo je Tomiův tatínek	9	Kapitola 6	
Maminka, svatba, odlet	11	Kauza Topolánek	65
Kapitola 2		Vila VyVolených	67
Na ostrově Nippon	12	Den D	69
Narodil se Tomio	13	Tomio a Asociace českých cestovních kancelářů a agentur	70
Nelehký úděl Čechů v Japonsku	17	Tomio versus ministr Pospíšil	72
Dětský domov.....	20	Podvod firmy Coface	76
Kapitola 3		Kapitola 7	
Definitivní návrat do Čech		Jak to vidí Tomio	79
a začátky podnikání	24	Tomiovy partnerky.....	80
Sladký popcorn.....	25	Tomio a japonský císař	82
Borelióza na uvítanou	27	Tatínkova výchova – učta ke stáří a nemocným	83
Sázka na kvalitu	28	Tomiovy sny	84
Preciznost začíná na WC	29	Tomio a náboženství	84
Tomio a průvodci v Čechách	30	Tomio a Čechy.	85
Příchod Japonců do Čech.....	31	Japonci se učí a nezávidí	86
Lobbing za Čechy Čechům.....	32	Tomio o české toleranci a menšinách	86
Konec Českého snu?.....	34	Nemilé překvapení ve Vysokém Mýtě	87
Kapitola 4		Politika	87
Na cestě k mediální slávě	36	Už vím, proč lidé nenávidí politiky	88
Tomio a Večerníček kontra ministr Němec	38	Tomio a alkohol	89
Jak se dělá lobbing.....	40	Pozor na nedotknutelné	89
První stálá galerie kresleného humoru v ČR	42	Moji kamarádi	91
Konec Tomiových restaurací v Čechách.....	44	Další blízcí přátelé	93
Z Náprstkova muzea na Zlatou hokejku	46	Tomio a dobré jídlo	95
Kapitola 5		Tomio a svátky	96
Lobbing a průvodci	49	Oslava Vánoc, Silvestra a Nového roku v Japonsku	96
A co parlament?	51	Novoroční hry	98
Tomio a spořivost.....	51	Dobrou chuť!	
Naši poslanci.....	52	Deset Tomiových oblíbených receptů	100

Nejméně poslední tři roky se na stránkách novin a na obrazovkách televizí objevuje Tomio Okamura. Pro většinu obecnstva je to Japonec, co zastupuje ty „cestovky“. Tak nějak přirozeně se objevil na scéně – tu sedí ve vile reality show VyVolení, tu diskutuje s předsedou vlády a jindy komentuje události v ekonomice. Málokdo si klade otázku, kde se tu ten kluk vzal a co ho dostalo před hledáčky televizí. Odpovědí by měla být tahle kniha. Jejím cílem není zvýšit popularitu Tomia – knihy bohužel už obrazová média nepřekonají. Tuším, že na knize nezbohatne ani vydavatel. Ale stojí za to si říct, proč a jak se tu ten Tomio objevil. Jeho příběh vypráví nejen o něm – ale velmi příhodně ilustruje i naši zemi. To, co je na něm úžasné – tedy to, že přistěhovalec z Asie, kterému ani v dětství osud vůbec nepřál, tu může opravdu začít od nuly a pílí a poctivostí se dopracovat k úspěchu. Ukazuje na stranu druhou také provinční malost nebo veřejností tolerované zločinné chování lidí – často odpovědných za chod celé země. Tomio není nijak výjimečný tím, že by se potkával s lumpy častěji než kdokoli z nás – ani tím, že občas se mu nad hloupostí či zlem podařilo vyhrát. Důležitá je jeho cesta k úspěchu, a to v kterékoli oblasti – Tomio není nijak geniálně talentovaný, není ani nadprůměrně vzdělaný a neměl nikdy žádné konexe. Jeho talentem je extrémní vytrvalost, pracovitost a poctivost. To jsou dary, které by při troše dobré vůle mohl v sobě objevit každý z nás. Tomio ukazuje, že pokud tyhle vlastnosti v sobě najdete a vzbudíte, téměř nic není nemožné.

Jaroslav Novák Večerníček

Jak Tomio přišel na svět

Přímý člověk je jako přímý bambus – také se s ním zřídka kdy setkáme.

Japonské příslovi

V létě roku 1965 jste mohli v Praze potkat malou červenou motorku Pionýr, jak pravidelně sviští k Folimance do Nuslí. Takových motorek strakonická Jawa chrlila tisícovky ročně a rozhodně nebyly ničím pozoruhodné, pokud vynecháme šílený vzhled i zvuk. Pozoruhodný byl ovšem jezdec s černouhlovatými vlasy a koženou brašnou na zádech. Ani trochu se nepodobal svazákům, pro něž byla motorka podle národního plánu určená, ani poštákům, kteří s podobnou brašnou a v sedle podobných pionýrů rozváželi v okolí Prahy poštu. Jezdec oproti většině českých svazáků a poštáků měl oblek na míru, šikmé oči, doktorát ze sociologie na prestižní tokijské Centrální univerzitě CHUO (Čúó) a postgraduální studium v tehdejší západní Německu.

Jeho jméno – Matsuo Okamura definitivně vylučovalo záměnu s vrstevníky z Kladna nebo Vršovic.

Tehdy čtyřiaadvacetiletý Matsuo tou dobou už téměř rok jezdil do Čech za Helenkou Holíkovou. Líbila se mu. Líbila se mu dost – ale on jí zatím tolik ne. Pravidelné dárky načesaného a navoněného cizího gentlemana s oblekem na míru udivovaly babičku, okouzly maminku, naklonily tatínka, ale s Helenkou byla stále ještě potíž. Asiáté se vyznačují obdivuhodnou vytrvalostí a pílí, s jakou pracují i sledují své cíle. Matsuo nebyl jiný. Bylo tedy jen otázkou času, kdy uspěje.

Pionýr vyjel do světa v roce 1955. Zkonstruován byl v Javě, ale do výroby ho zařadili ve slovenském strojírenském zbrojním kolosu Povážských strojíren v Povážské Bystrici. Základem nového pionýru byl moped Betka. Jeho vzorem byla slavná japonská padesátka Honda Money.

Každého jistě napadlo, že takhle přibližně vypadala úvodní scéna, která předcházela Tomiovu narození. Skutečnost byla daleko komplikovanější a bezesporu zajímavější.

Budoucí maminka Tomia se sice narodila v jihočeských Dačicích, ale pocházela ze silně věřící katolické rodiny z moravské Bystřice pod Hostýnem. Přesně tady konala zázraky legendární Panna Marie Hostýnská, právě před Hostýnem rozsekal tatarské nájezdníky z východní Asie vybě-

žený Jaroslav ze Šternberka.

Matka Boží svatohostýnská chová na levé ruce svého božského Synáčka, který na její přímlovu metá blesky na Tatary. Ti táhli na Moravu roku 1241 – důvodem byla závěť velkého Čingischána, který muslimským bojovníkům přikázal pochod na křesťanský Západ. Jeho následník Kublajchán neuposlechl varování, že jediného v Evropě se musí obávat českého krále. Neposlechl a jeho vojska byla na Moravě rozprášena.

Moravský Hostýn a křesťanství patří k sobě, svědčí o tom i česká klasika, Haškův Švejk:

„Tak ty seš tedy Tatar,“ soustrastně řekl Švejk, „ty ses vydařil. Pak mně máš rozumět a já tobě, když seš Tatar. Hm – znáš Jaroslava ze Šternberka? To jméno neznáš, ty kluku tatarská?“

Ten vám natřel prdel pod Hostýnem. To ste vod nás jeli, vy kluci tatarský, z Moravy svinským krokem. Patrně vás ve vašich čítankách neučejí, jako nás to učivali. Znáš hostýnskou Panenku Marii? To se ví, že neznáš – ta byla taky při tom, však voni vás, kluky tatarský, tady v zajetí pokřtějí.“

Staleté tradice tu místní sedláky a řemeslníky držely v poctivé křesťanské víře, a tak hlasatelé víry nové, z Východu, neměli na Hostýnsku v padesátých letech minulého století valné úspěchy. Komunisté to řešili jednoduše – hlavy odbojných rodin zavírali do pracovních táborů. Bez soudu, bez rozsudku a dozajista bez viny. Tatínek Helenky Holíkové tam po válce putoval jako jeden z prvních. Jeho žena zůstala bez obživy, bez nároku na jakoukoli pomoc, sama se šesti malými dětmi.

Důvod k zatčení byl celkem prozaický – dědeček Holík se zúčastnil protinacistického odboje – na základě udání byl zatčený, mučený a vězněn v nacistických vězeních a lágrech. Byl to nekomunistický odbojář – proto byl hned po válce trnem v oku komunistům a jejich Rudým gardám. A co víc, z vězení věděl, kdo ho udal a také jak někteří komunisté kolaborovali s německými okupanty.

Protinacistický odboj, věznění a utrpení v nacistických věznicích bylo Tomiovu dědečkovi po válce v novém, údajně svobodném, Československu málo platné. Dostal v roce 1947 trest 5 let těžkého žaláře a nucené práce v dolech. Jeho žena se ale nevzdala. Rodina byla chudá, ale babička si vzala půjčku na velmi dobrého právníka z Olomouce. A stal se malý zázrak. Po dvou letech se v roce 1949 advokátovi podařilo dědečka dostat z vězení.

Zadluženou rodinu Holíkových během té nejtěžší doby podporoval opat břevnovského kláštera páter Opasek. Když se o těžké situaci rodiny dozvěděl, několikrát babičku s dětmi pozval k sobě. Krom vlnitých slov a horkého čaje se sušenkami pro děti dal pokaždé babičce obálku s penězi na živobytí.

Na to, jaký už od roku 1946 vládl v Československu teror, vyvázli Holíkovi celkem dobře. Stovky jiných nevinných lidí byly popraveny nebo umučeny ve věznicích už před komunistickým převratem roku 1948. Vždy šlo o lidi, kteří

by mohli být nebezpeční skutečným kolaborantům s nacisty. Bývalí agenti gestapa se naopak stávali agenti komunisty ovládané policie anebo se stávali přímo policisty. Tihle zločinci také vstupovali do komunistické strany a pomáhali komunistům terorizovat třídní nepřátele – slušné lidi.

Takhle vypadal reálný komunismus v praxi.

Komunistický režim

je označení pro období, po které v Československu vládla KSČ. Komunisté se dostali k moci během únorového puče 1948 a jejich vládu ukončila tzv. sametová revoluce v listopadu 1989. Během tohoto režimu byly statisíce lidí z politických důvodů uvězněni, internováni, umístěni do pracovních, koncentračních táborů, PTP či jinak perzekuováni a tisíce dalších se staly obětí nebo zemřely ve vězení či při pokusu o překonání tzv. železné opony.

Komunistický režim v Československu se vyznačoval absencí svobodných voleb a kolísající úrovní teroru. Volby sice existovaly, měly však formální charakter – lidé mohli volit jen kandidáty jednotné „Národní fronty“. Nejtvrdší bylo období po převratu 1948 a první poloviny 50. let, které bylo charakteristické používáním nejbrutálnějších metod stalinismu, včetně justičních vražd, vytvářením koncentračních a pracovních táborů pro politické odpůrce a režimem označené „nespolehlivé občany“.

Cestování v padesátých letech? Jen na papíře.

Dědeček Holík byl vzdělaný člověk – uměl šest jazyků a rád by poznával svět a lidi. Za tehdejší situace ovšem jedinou jeho možností, jak komunikovat s vnějším světem, byla korespondence – tedy dopisování si s lidmi v zahrani-

čí. S pomocí známých hledal adresy na lidi v cizině a s těmi, kdo k tomu byli svolní, si dopisoval.

Tomio o tom píše:

„A právě na konci 50. let získal dědeček adresu na velmi mladého Japonce, ještě středoškoláka, který měl přání si dopisovat anglicky s někým z Československa. A jelikož byl na dědečka příliš mladý, tak řekl své dceři Helence (moje budoucí maminka), která právě studovala gymnázium a učila se tam také anglicky, jestli by mu nenapsala.

Mamince se však moc nechtělo, nepřipadalo jí to nijak zajímavé, sama byla velmi mladá a měla svých zájmů dost. Odepsala až po několika měsících po opakovaných urgencích od dědečka (tzn. svého tatínka), protože dědeček byl takový pořádný a bylo mu líto, že získal adresu tak daleka, a že je to škoda, kdyby někdo neodepsal.

Takto si začali moje maminka a tatínek ještě jako středoškoláci psát. Ne moc často, někdy jen třeba 2x do roka, protože mojí mamince vždycky dlouho trvalo, než napsala. Zato tatínek vždy odpověděl hned.

Posun nastal, když po mnohaletém občasném vzájemném dopisování ukončil můj tatínek v Japonsku univerzitu a přijel studovat do tehdejšího západního Německa.

To byla následně první příležitost, aby tatínek přijel do Prahy a setkal se s maminkou, po mnoha letech dopisování přes půlku zeměkoule.

Maminka také právě dostudovala v Praze vysokou školu, fakultu elektrotechniky na ČVUT.

Při prvním setkání prý ještě žádná jiskra nepřeskočila. Až po opakovaných návštěvách tatínka v Praze (Češi volně cestovat nesměli), a to v okamžiku, kdy tatínek po ukončení studia místo návratu do Japonska odjel z Německa do Československa a téměř rok zde pobýval. Tatínek si koupil motorku Pionýr, cestoval na ní po Čechách a začal se s maminkou pravidelně stýkat.

Rodičům maminky se tatínek líbil. Jak bylo i tenkrát v Japonsku zvykem, tatínek přicházel na setkání s maminčinými rodiči vždy v obleku a v kravatě, načesaný a navoněný a nikdy nezapomněl přinést drobné dárky či malou pozornost.“

Kdo je Tomiův tatínek

Tomiův tatínek se jmenuje Matsuo Okamura. Slovo Okamura znamená podle Tomia v japonštině „vesnice na kopci“. Narodil se roku 1941 v městečku Muikamači v prefektuře Niigata. Narodil se tedy počátkem 2. světové války.

Tomio o tom vypráví:

Můj dědeček (tatínkův otec) byl adoptován bezdětnými japonskými venkovskými rolníky z okresu Niigata, když mu bylo 19 let.

Dědeček byl původem Korejec, Korea byla v té době japonskou kolonií a neuměl dobře japonsky. Japonské bezdětné manžele však zaujala jeho obrovská pracovitost, schopnost rychle se učit a pevná vůle. Proto si ho vybrali k adopci. Dědečkovi adoptivní rodiče byli normální rolníci, na pronajatém poli pěstovali především sóju a následně z ní vyráběli miso (miso se používá na polévku či na nakládání zeleniny), tofu a sójovou omáčku. Na trhu potom svoje výrobky prodávali.

Můj dědeček na to navázal, začal však pěstovat navíc také rýži a zeleninu. Prodával dokonce i bonbony.

Tehdy se začaly projevovat jeho obchodnické schopnosti a živnost mu začala dobře prosperovat. Byl asi opravdu schopný obchodník, protože se na něj začali obracet i ostatní rolníci, aby také jim zajišťoval prodej úrody a jejich produktů.

Dědeček byl velmi pracovitý, pracoval denně, i v sobotu a neděli, a díky své každodenní trpělivé práci rodina zbohatla.

Zásluhu na tom měl i dědečkův cit pro investice, kdy začal následně po 2. světové válce velmi úspěšně obchodovat s akciemi japonských firem.

Rodina zbohatla tak, že si mohla dovolit postavit největší dům ve městě a v rodině byly dvě služby, které pomáhaly s domácností, jelikož rodina měla šest dětí.

Dokonce i základní školu postavilo město před dědečkovým domem, aby to měly Okamurovy děti nejbližší. Důvodem však byl především velký finanční příspěvek, který dědeček věnoval městu, aby mohla být pro děti ve městě postavena nová škola.

Dědeček zemřel v 70. letech minulého století a všechny děti tak zdědily značný majetek. Můj tatínek využil část dědictví pro své vzdělání, po náročných zkouškách byl přijat na prestižní japonskou soukromou Centrální univerzitu a následně pokračoval ve studiu také na vysoké škole v tehdejší Západní Německu.

Dědeček byl na děti extrémně přísný, nic nedal zadarmo, výjimkou nebyly fyzické tresty, když děti neposlouchaly. Také můj tatínek nám nic nedal zadarmo a vždy tak kladl důraz především na vzdělání, uplatnila se přísná japonská výchova tradiční bohaté rodiny, kdy děti paradoxně mají přísnější režim než v chudších rodinách.

Tomiův dědeček zplodil šest dětí (všimněte si, že to je navlas stejné jako jeho budoucí příbuzný, dědeček z Bystřice pod Hostýnem). Ale vraťme se k jeho synovi Matsuovi. Tomu, jak už zmínil výše Tomio, se po venkovské střední škole podařilo dostat na jednu z nejprestižnějších japonských univerzit, Uni-

verzitu CHUO (Čúó) v Tokiu. Tady získal doktorát ze sociologie a následně si ještě doplnil vzdělání studiem v bývalém Západním Německu. Díky dědictví měl později možnost strávit rok námluvami v Praze.

Maminka, svatba, odlet

Helena Holíková se narodila roku 1939 v Dačicích jako jedno ze šesti dětí v rodině, která se přistěhovala z Valašska. Od malička se s ní táhla kletba pro dědečkovu odsouzení. Navíc byla celá rodina katolického vyznání, takže všechny děti měly v tehdejší škole plné pionýrů a rychlokvašených komunistických učitelů samé problémy. Nikdy totiž ani do Pionýra nebo Svazu socialistické mládeže nevstoupily.

Helenina bratra Ivana později z politických důvodů vyloučili ze 4. ročníku filosofické fakulty a režim mu tak definitivně zničil profesní život. Bratra Josefa takto vyloučili dokonce až v 6. ročníku lékařské fakulty. Celý ročník se však za něj přimluvil, tak ho nakonec nechali dostudovat. Josef pak téměř 20 let pracoval jako praktický lékař v moravské Bystřici pod Hostýnem, odkud celá rodina Holíkových pochází.

Problémy měla i Helenka. Přestože měla vždy samé jedničky a vyznamenání, to, že nebyla pionýrkou, se také projevilo v negativních posudcích při přijímání na školu. Přestože měla výborný prospěch, opakovaně ji nepřijali na vysokou školu, kterou si vybrala. Nakonec, když se dozvěděla, že na ČVUT (České vysoké učení technické) berou i neangažované, šla ze zoufalství studovat na fakultu elektrotechniky. O tento typicky mužský obor neměly dívky zájem a byla o ně nouze. Helenu tam přijali – v celém ročníku byly pouze dvě dívky.

Přeskočme léta studií – to už si Helena začala dopisovat a následně se setkávat s návštěvou z Japonska. Vše vyvrcholilo nabídkou k sňatku a v roce 1966 se v Praze Helenka a Matsuo vzali.

Tady měli i svůj první byt a tady se narodil jejich prvorozený syn Hayato.

Na ostrově Nippon

Šest měsíců po svatbě odletěli novomanželé Okamurovi do Japonska. Matsuo Okamura musel začít pracovat, jak se na typického Japonce sluší. V Československu žil rok díky podpoře své rodiny. Teď přišel čas postavit se na vlastní nohy. Pro Japonce té doby to byla výhradně povinnost muže. Na dobrou práci v Čechách nemohl ani pomyslet, protože obory, které studoval, sociologie nebo třeba marketing, neměly v komunistickém státě budoucnost. Navíc mluvil japonsky a anglicky. Česky se v podstatě nikdy nenaučil. Anglicky mluvil také se svou ženou. Později se Tomiova maminka naučila japonsky.

Odjezd do Japonska byl pro Helenku Okamurovou, rozenou Holíkovou, velký zlom. Japonsko té doby, to nebyla jiná země, to byla jiná planeta se vším všudy. Nejen jiný jazyk, ale jiné, naprosto nečitelné písmo, jiná kultura, naprosto jiné jídlo, jiné náboženství, jiná rasa. Japonci jsou velmi hrdý – či spíše velmi pyšný národ. Stejně jako mnoho jiných národů mívali Japonci pocit, že jsou národem nejkulturnějším a v mnohém vyvoleným a nadřazeným ostatním národům a rasám. Ještě v roce 2005 nezávislý vyšetřovatel Organizace spojených národů Doudou Diene, prohlásí, že rasismus zůstává v Japonsku hluboce zakořeněným problémem. Méně hodnotnou rasou je v tomto ohledu pro některé Japonce nejen Korejec nebo Číňan, ale někdy také běloch.

Japonská domácnost se liší od evropské nejen svojí miniaturností a podlahou pokrytou rohožemi, ale také tím, že se tu pořád přezouvají: hned u vchodu je na začátku před síně schůdek – dál už se musí jen v pantoflích. Zvláštní pantofle jsou na WC a po rohožích se chodí bosky. Běžně se sedí na polštářích na zemi. Postele v našem slova smyslu jsou hlavně v hotelích; v domácnostech se většinou spí na obyčejných matracích na rohožích.

Mimo jiné i proto, že smrdí. Na tomhle tvrzení jistě něco je – Asiáté se totiž skoro nepotí, a tudíž opravdu nesmrdí jako mnozí běloši. Navíc jejich hygienické návyky jsou přeci jen hlubší, pravidelné mytí je v Japonsku samozřejmostí prakticky ve všech vrstvách.

Ještě dnes jsou některé japonské obchody a restaurace označeny nápisem „Japan only“ – Jen pro Japonce. Hezký nápis jsem nedávno viděl na jednom japonském obchodě s potravinami: „Zákaz vstupu potetovaným lidem, opilcům a cizincům“.

V politicky korektní Evropě by to nebylo možné, ale v Japonsku jsou opravdu místa, kde o cizince nejen nikdo nestojí, ale také je tam nikdo nepustí.

V budoucnu tenhle skok do neznáma způsobí Tomiově mamince velký problém.

Narodil se Tomio

Roku 1972, tedy v japonské éře Šówa, opouští poslední americká okupační vojska s americkou samosprávou ostrov Rjúkjú (dnešní Okinawa). To lze považovat za definitivní nabytí svéprávnosti moderního Japonska. Mimo to se onoho roku, 4. července, v Tokiu narodil Tomio. To zase lze považovat za definitivní počátek téhle knihy. O rok později se narodil také nejmladší bratr Osamu.

Jméno Tomio se píše stejným znakem jako jméno legendární a posvátné hory Fudži – „Fu“ a „Tomí“ jsou stejné znaky

Posvátná hora Fudži